

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 551

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΓ'.

Τηλ. 628.280

1 Ὀκτωβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΑΤΟΥ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ κ. ΣΟΥΛΤΣΜΕΓΚΕΡ

Δὲν μᾶς ἐξέπληξαν τὰ ὅσα εἰς τὴν πρόσφατον συνέντευξίν του εἶπεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης περὶ Ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἄλλα πολλὰ. Εἶναι ἀπὸ πολλοῦ γνωστὰ αἱ ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν ἀντιλήψεις καὶ ἐπιδιώξεις του.

Καίτοι πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν ἐδόθησαν αἱ δέουσαι ἀπαντήσεις ἀπὸ πολλοὺς ἀρμοδίους καθηγητὰς τε καὶ ὀρθόδοξους ἱεράρχας, πρὸς τοὺς γνωστοὺς ῥησικελεύθους λόγους του, εἵμεθα ἡναγκασμένοι νὰ ἀπαντήσωμεν καὶ πάλιν εἰς ὠρισμένα σημεῖα τῆς ὡς ἄνω συνεντεύξεώς του, διὰ τὴν ἐνημέρωσιν τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, τοῖς λόγοις τοῦ Οὐρανοβάμονος στοιχοῦντες: «τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν, ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές....» (Φιλιπ. Γ' 1.) Εἶναι γνωστά, ὡς δημοσιευθέντα πολλάκις, τὰ ὅσα ἀπεφάσισεν ἡ Β' Βατικάνειος Σύνοδος περὶ τῶν «Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν» (Σκοπίμως συγκαταριθμεῖται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῶν αἱρετικῶν «Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν») καὶ τὰ ὅποια συμπεριελήφθησαν εἰς τὰ δύο διατάγματα αὐτῆς, εἰς τὸ περὶ «Οἰκουμενισμοῦ» καὶ εἰς τὸ περὶ «Ἀνατολικῶν

Ἐκκλησιῶν». Παγιώσασα δι' αὐτῶν τὴν θέσιν τῆς ἡ Παπικῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι διατεθειμένη οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ ἐκκλίνη τῶν κακοδοξιῶν της, ἀναμένουσα τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τοὺς κόλπους της τῶν δῆθεν ἀπ' αὐτῆς ἀποσχισθέντων.

Διατηροῦσα δὲ πάντοτε τὰς θέσεις καὶ τοὺς σκοποὺς της, ἀλλάσσει, κατὰ τὰς περιστάσεις, τακτικὴν.

Οὕτως, ἀπεφάσισεν εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν Σύνοδόν της, ὅπως οἱ Παπικοὶ λαϊκοὶ δύνανται ὑπὸ ὠρισμένης συνθήκας νὰ λαμβάνουν τὴν Θείαν Κοινωνίαν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθόδοξων (ἐννοεῖται ὅσάκις ἐσυληροῦνται οἱ σκοποὶ της), ἀναμένουσα παρομοίαν ἀπόφασιν ἐκ μέρους τῶν Ὁρθόδοξων, διὰ τὴν περιορισμένην κατ' ἀρχὰς «μυστηριακὴν ἐπικοινωνίαν», ἥτις σὺν τῷ χρόνῳ θὰ γενικευθῇ ἀνεπαισθήτως. Ἰδοὺ λοιπὸν διατὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης θίγει τὸ σπουδαιότατον τοῦτο θέμα εἰς τὴν ὡς ἄνω συνέντευξίν του. «Ἦδη, λέγει, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ (Παπικοὶ) δύνανται νὰ κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, εἰς Ὁρθόδοξον Νάον, καὶ ἀντιθέτως» (δηλαδή καὶ οἱ Ὁρθόδοξοι εἰς Παπικοὺς Ναοὺς

ἀπὸ Παπικοῦς κληρικούς). «Ἡ ὑστάτη μου ἐλπίς εἶναι» ἐξακολουθεῖ «νὰ ἴδω παρομοίαν συνεννόησιν καὶ συμφωνίαν μεταξύ ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν»!!! «Ἀπ' ὅλα αὐτά, λέγει, ἐγεννήθη μεταξύ ἡμῶν (αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Πάπα) μία ἀληθὴς προσωπικὴ κατανόησις καὶ ΟΜΟΓΝΩΜΙΑ».

Κατὰ ταῦτα εἶναι ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων. Δέν θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς ταῦτα δι' ἡμετέρων λόγων, ἀλλὰ δι' ἱεροῦ κειμένου ἀγίου ἀνδρός, τοῦ Μεγάλου Ἰωσήφ τοῦ Βρυεννίου, διδασκάλου καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ἔχοντος ὡς ἐξῆς. «Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' ἡμῶν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη γενέσθαι μελετωμένη ἔνωσις τῶν τοσούτων Ἐκκλησιῶν καὶ γενῶν; τούτῳ τῷ τρόπῳ σκέπτεσθε δῆθεν ἡμῖν ἐνωθῆναι, τῆς προσθήκης (τῆς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ) ἀδιορθώτου μενούσης καὶ ἀπάντων ἀμετατρέπτων, ἃ τὸ μακρὸν καὶ ἐπάρατον σχίσμα προὔξεν; Οὐκ ἔστιν αὕτη διόρθωσις, ἄνθρωποι, οὐδ' ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, τοῦ προτέρου δὲ σχίσματος σχίσμα χειρόν καὶ διαίρεσις καὶ κατατομή καὶ ἀπάτη καὶ ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς προφανὴς συγκατάβασις, καὶ πρὸς ΒΡΟΧΟΝ δεσμός, καὶ ἀπαγωγὴ πρὸς κρημνόν, καὶ ἐλευθερίας ἀποφυγὴ, (ἀπώλεια) καὶ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ὁμολογία, καὶ κατάγνωσις τῶν ἀγίων Πατέρων, καὶ οὐδὲν ὑγιές.

Πῶς γὰρ ἔνωσις ἔσται ἡμῖν, μυρίων μεσεμβολούντων δογμάτων (διαφόρων) ἡμῶν μεταξύ; Ἐνουμένου γὰρ παντός, πᾶν ἐνοῦται ἐνούμενον.... Ἐνωσις γὰρ ἐστὶ διεστώτων πραγμάτων κοινωνικὴ συνδρομή. Πῶς γὰρ ἀληθὴς αὕτη καὶ οὐ προσποίησις ἔσται ἡ ἔνωσις, τῶν μὲν μετὰ προσθήκης ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, τῶν δὲ δίχα ταύτης

ἐκφωνούντων τὸ Σύμβολον; Οὐκ ἔστι τοῦτο, τὴν τῆς Ρώμης Ἐκκλησίαν ἐνωθῆναι ἡμῖν ἅπαγε! Ἀλλὰ τὰς τέσσαρας τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησίας ὑποκύψαι ἀλόγως τῷ Ρώμης (Πάπα) φενακισθείσας ἐλπίσι κεναῖς... Καλὸν τὸ εἰρηνεύειν πρὸς πάντας, ἀλλ' ΟΜΟΝΟΟΥΝΤΑΣ πρὸς τὴν ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ἡ γὰρ εἰρήνη, μετὰ μὲν τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος, κάλλιστόν ἐστι κτῆμα καὶ λυσιτελέστατον, μετὰ δὲ κακίας ἢ δουλείας ἐπονειδίστον, πάντων αἰσχιστόν τε καὶ βλαβερώτατον. Ὅτι ἔστι κακὴ ὁμόνοια καὶ καλὴ διαφωνία· ἔστι σχισθῆναι καλῶς καὶ ὁμονοῆσαι κακῶς. Οἷς γὰρ ἡ φιλία πρόξενος ἀπωλείας, τούτοις τὸ μῖσος ἀρετῆς ὑπόθεσις γίνεται. Καὶ κρείσσων ἐμπαθοὺς ὁμονοίας ἢ ὑπὲρ ἀπαθείας διάστασις..» (Ἰωσήφ Βρυεννίου τόμος Α' σελ. 481).

Τούτοις τοῖς ἱεροῖς λόγοις τοῦ ἱεροῦ καὶ μεγάλου διδασκάλου τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας στοιχοῦντες καὶ ἡμεῖς ἀναφωνοῦμεν μετ' αὐτοῦ «οὐκ ἀρνησόμεθα σε .. φίλη Ὁρθοδοξία».

Ἡ θεία Μετάλειψις ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ποτηρίου φανερώνει τὴν εἰς πάντα συμφωνίαν τῶν μεταλαμβάνοντων. Δι' αὐτῆς τῆς Ἐπουρανίου Δωρεᾶς ἐνοῦνται πάντες οἱ μεταλαμβάνοντες εἰς ἓν μετ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου.

Τῆς θείας Μεταλήψεως πρέπει νὰ προηγῇται ἡ δοκιμὴ εἰς τε τὴν πίστιν καὶ τὸ ἦθος τῶν μελλόντων μεταλαβεῖν «δοκιμάζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω...» Διὰ τοῦτο προηγείται ἡ αὕτη ὁμολογία Πίστεως διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ πανσέπτου Συμβόλου, τὴν ὑστάτην δὲ πρὸ τῆς θείας Μεταλήψεως στιγμήν ἐκφωνοῦνται τὰ ἐξῆς φρικτὰ λόγια «Πρόσχωμεν! τὰ Ἅγια τοῖς Ἁγίοις» κατὰ τε τὴν ὁρθὴν πίστιν καὶ τὸ ἦθος.

Ποίαν λοιπὸν θέσιν ἔχουν εἰς τὸ ἡμέτερον Ὁρθόδοξον θυσιαστήριον οἱ τὰ πάντα κακοδόξως καινοτομήσαντες Παπικοί; Δυνάμεθα μετὰ τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου νὰ ἀναφωνήσωμεν, ἐν Κυρίῳ καυχώμενοι. «Ἐχομεν θυσιαστήριον ἐξ οὗ φάγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν.» οἱ τῷ Πάπᾳ προσκυνοῦντες, τῷ δι' ἁγύμων ἐνεργοῦντι τὸ Μέγιστον τῶν Μυστηρίων, καὶ μὴ μεταδίδοντι εἰς τοὺς λαϊκοὺς ἐκ τοῦ Ποτηρίου, παρὰ τὴν ῥητὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν «Πίετε ἐξ αὐτοῦ ΠΑΝΤΕΣ». Οἱ αἰρετικοὶ εἶναι τελείως κεχωρισμένοι ἀπὸ τὸν Ζωοδότην Χριστόν, οἱ ἀμετανόητοι χεῖριστοι ἁμαρτωλοί, καὶ εἰς αὐτοὺς πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται τὰ Κυριακὰ λόγια «Μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί, μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ἔμπροσθεν τῶν χοίρων». (Ματθ' Ζ, 6) Κύνας ἀποκαλεῖ, ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ γράφων, ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, ὅλους τοὺς αἰρετικούς. «βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν». (Φιλιπ. Γ' 2), παραδίδων αὐτοὺς εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα. «Εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. Α' 9).

Εἶναι, ἢ δὲν εἶναι αἰρετικοὶ οἱ Παπικοί; Ἐὰν εἶναι πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν ὅλαι αἱ διατάξεις τοῦ θείου νόμου, αἱ ἀπαγορεύουσαι τὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἐπικοινωνίαν. Ἐὰν δὲν εἶναι, πρέπει πρῶτον οἱ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν κυβερνῶντες νὰ διαγράψουν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἁγίων τὸν Μέγιστον Φώτιον, τὸν Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, τὸν Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, τὸν ἀγιορείτην Νικόδημον, ὅλους τοὺς ὁσιομάρτυρας τοὺς μέχρις αἵματος πρὸς τὰς πλάνας τῶν Παπικῶν ἀγωνισθέντας, καὶ νὰ τοὺς χαρακτηρίσουν ὡς κακοὺς ἐργάτας, καὶ ταραξίας, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὴν γνώμην των, ἀνευ ἀποχρῶντος λόγου ἠγωνίσθησαν κατὰ τῶν Παπικῶν. Ἐχουν τὸ θάρρος τῆς γνώμης των; Ἄς διακηρύξουν, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, τὰς δοξασίας καὶ τοὺς σκο-

ποὺς των. Διότι ὁ ὀρθόδοξος Λαὸς ἔχει ὑπ' ὄψιν του ὅτι ὑπῆρξαν πολλοὶ Ἅγιοι Ἱεράρχαι, ἀλλὰ καὶ ἄρκετοὶ Αἰρετικοὶ τοιοῦτοι. Ὁ Μακεδόνης, ὁ Διόσκορος, ὁ Σέργιος καὶ τόσοι ἄλλοι.

Ἄς μὴ λακτίζουν λοιπὸν πρὸς κέντρα οἱ τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Παπικοὺς κατεργαζόμενοι, διότι οἱ φύλακες γρηγοροῦν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Διακηρύξεως μειοδοτικοῦ Διαγωνισμοῦ διὰ τὴν ἀνάθεσιν :

1ον. Ἐργασιῶν ἐπιχρισμάτων καὶ συμπληρώσεως ὑπαρχόντων τοιούτων.

2ον. Μαρμαρικῶν ἐργασιῶν.
ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ. Ο. Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς κηρύσσει :

Τοὺς κάτωθι ἐπαναληπτικούς μειοδοτικούς διαγωνισμοὺς δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν διὰ τὴν ἀνάθεσιν.

1ον. Ἐργασιῶν ἐπιχρισμάτων καὶ συμπληρώσεως ὑπαρχόντων τοιούτων.

2ον. Μαρμαρικῶν ἐργασιῶν, τοῦ ἐν Τσακῷ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς καὶ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Μακεδονίας καὶ Αἰτωλίας 50 ἀνεγειρομένου κτιρίου Οἰκοτροφείου αὐτοῦ.

Οἱ διαγωνισμοὶ ἐνεργηθήσονται ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου, Κάνιγγος 32, 3ος ὄροφος ἐνώπιον ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς τὴν 3ην Ὀκτωβρίου 1968, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ἀπὸ ὥρας 9—11 π.μ.

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς γίνονται δεκτοὶ ἐργολάβοι ἐγνωσμένης τεχνικῆς κατάρτισεως ἐκτελέσαντες σοβαρὰ οἰκοδομικὰ ἔργα καὶ ἔχοντες ἀνάλογον τεχνικὸν ὅπλισμόν.

Πλείονες πληροφορίες παρέχονται καθ' ἐκάστην καὶ ἀπὸ ὥρας 10—12,30 μεσημβρινὴν παρὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁδὸς Κάνιγγος, 32.

Ἀθῆναι τῇ 23ῃ Σεπτεμβρίου 1968.

Ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ο ἹΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΛΙΤΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εὕρσκεται εἰς τὴν λίαν δυσχερῇ θέσιν νὰ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι διακόπτει τὴν ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς, οἵτινες δὲν θὰ σπεύσουν νὰ ἀποστείλουν τὰς συνδρομὰς των μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1968.

Καὶ τοῦτο λόγῳ οἰκονομικῶν ἀναγκῶν.

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ ἐφετεινὴ πανήγυρις τοῦ Ἀγ. Μεγ. Φανουρίου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Κορωπίου - Ἀττικῆς, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ἐφημερίου Ἀρχιμ. Εὐγενίου Στεργιογιάννη. Ἡ ἱερὰ πομπὴ προπορευομένης τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου, διελθοῦσα διὰ τῆς Λεωφόρου καὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως ἐπανέκαμψεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν. Διακρίνονται εἰς τὸ μέσον ὁ προεξάρχων τῆς πανηγύρεως Ἀρχιεπ. κ. Αὐξέντιος πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν κληρικῶν 1) Ἀρχιμ. Εὐγενίου 2) τοῦ Αἰδес. Παναγιώτου Παναγιωτοπούλου καὶ 3) τοῦ αἰδес. Γεωργίου Ἀλεξίου.

Ἀπὸ τὴν Πανήγυριν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Ποταμιᾶς Θάσου Διακρίνονται οἱ ἱερεῖς 1) Νικόλαος Παπαδόπουλος καὶ 2) Ἰωάννης Χατζηδιάκος κατὰ τὴν λιτανεῖαν τῆς Ἀγ. Εἰκότος ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν.

Ἀνοιχτὴ ἐπιστολὴ

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ 13 Σεπτεμβρίου 1968

Πρὸς τὴν

Διεύθυνσιν τοῦ Ἐθνικοθρησκευτικοῦ Συλλόγου

«Τρεῖς Ἱεράρχαι»

Ὁδὸς Μενάνδρου 4—Ἀθήναι.

Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἀνέγνωσα τὰ ὅσα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ὀγδόη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος» γράφετε, καθὼς καὶ τὴν διατυπωμένην εὐχὴν, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς Συνόδου ταύτης.

Ἐπὶ τούτοις παρακαλῶ, ὅπως μοι ἐπιτραπῇ καὶ διατυπώσω ἐρωτήματα, πρὸς ἐπίλυσιν τῶν ἀποριῶν μου.

Ἐρώτημα Α' ο' ν. Εἰσθε ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι ὑφίστανται ὅλαι αἱ προϋποθέσεις καὶ οἱ ὅροι, ὥστε ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Σύνοδος δικαιωματικῶς νὰ δύνανται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὀγδόη Οἰκουμενικὴ;

— Εἰρήσθω ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χαρακτηρίζει: τὴν μέλλουσαν Σύνοδον οὐχὶ ὡς Οἰκουμενικὴν, ἀλλὰ ὡς Μίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (δρα φύλλον ΕΚΚΛΗΣΙΑ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1968). Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀξιότιμοι καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ.κ. Ἀλ. Ἀλιβιζάτος καὶ Ι. Καριώτης δι' ἀνακοινώσεών των, δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα ΕΘΝΟΣ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22(6)68 καὶ 14(7)68 δὲν ἐδυσκολέθησαν νὰ δεβαιώσωσιν ὅτι δὲν πρόκειται περὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλὰ περὶ μιᾶς Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου.

Ἐρώτημα Β' ο' ν. Εἰσθε τῆς γνώμης ὅτι μία Μεγάλῃ Πανορθόδοξῃ Συνόδῳ (μὴ οἰκουμενικῇ) ἔχει τοιοῦτον ἰσχυρὸν κεκτημένον δικαίωμα ὥστε νὰ προβῇ εἰς τροποποιήσιν ἢ κατάργησιν κανόνων καὶ ἀποφάσεων, θεσπισθεισῶν παρὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων;

— Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς εἰς τὸ σύγγραμμά του ὑπὸ τὸν τίτλον «Λογμικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας» Τόμος Α' 1960—σελὶς 105 ὁ καθηγητὴς κ. Καριώτης.

«Ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς πρῶτον καὶ εἰτα τῶν ἀρχαίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων μετὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπικυρωθεισῶν καὶ οὕτως οἰκουμενικῶν προσκτησασμένων κύρος Τοπικῶν Συνόδων, ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενον τῆς πίστεως τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ Κόσμου καὶ τὴν ἀδιαμαντίνην βάσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Δογματικοῦ Συστήματος, ὡς καὶ πάντων τῶν μεταγενεστέρων δογματικοσυμβολικῶν κειμένων τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν ὑψίστην ταύτην σημασίαν ἐνλόγως ἀποδίδουν οἱ ὀρθόδοξοι εἰς τὰς ἑπτὰ ἀρχαίας οἰκουμενικάς Συνόδους, διότι πιστεύουσιν ὅτι αὗται ἐδογματίσαν ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν καὶ ἐπιστάσιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσε-

ως καὶ οὕτω μετὰ θείου κύρους διέτύπωσαν αὐθεντικῶς ὅρους πίστεως ἀλαλήτους καὶ ἀμετακινήτους τοὺς αἰώνιον κύρος κεκτημένους καὶ ὑποχρεωτικούς διὰ πάντας τοὺς Χριστιανούς πάντων τῶν αἰώνων».

Ἐρώτημα Γ' ο' ν. Εἰσθε σύμφωνος καθ' ὁλοκληρίαν, διὰ τὴν ἄμεσον ἐπίλυσιν ὅλων τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων ὑπὸ Πανορθόδοξου Συνόδου, ὡς ταῦτα συμπεριλαμβάνονται ἀναλυτικῶς εἰς τὰ Πρακτικά τῆς ἐν Ρόδῳ Διασκέψεως κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1961, καθὼς καὶ εἰς τὸ φύλλον ΕΚΚΛΗΣΙΑ Σεπτεμβρίου 1968;

Καὶ δὲν ὑφίσταται οὐδὲ μία ἀντίρρησης ἐκ μέρους σας ἔστω καὶ ἐπὶ τῶν θεμάτων ἐκείνων ἐφ' ὧν ἔχετε ἤδη ἐκθέσει ἐπαινετικῶς τὴν γνώμην σας, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, καθιερωθέντας διὰ ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων;

Περαιῶν τὴν παρούσαν μου ἐπιστολήν, θεωρῶ χρεὸς μου νὰ ἐπαναλάβω τὰς ἐν κατακλείδι τοῦ κυρίου ἄρθρου σας «ὑπὸ τὸ ποῖσμα τῆς πραγματικότητος» ἀναγραφόμενας λέξεις, δι' ὧν ἐμπνευσμένως ἐφίσταται ἡ «προσοχὴ νὰ μὴ χάσωμεν, τὴν ἐπαφὴν ἢ μὲν μετὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐὰν τὴν χάσωμεν, ἐχάσαμεν τὸ πᾶν».

Εὐελπιστῶν, ὅτι θὰ τύχω ἀπαντήσεώς σας ἐπὶ τῶν διατυπωμένων ὡς ἄνω ἐρωτημάτων μου.

Διατελῶ μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐχαριστιῶν.

Ε. ΤΟΜΑΡΑΣ

Ἵπωναύαρχος Β.Ν. (ο) ἐ.ἀ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 24 Αὐγούστου 1968 ἀπεβίωσεν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἡ Μήτηρ τοῦ ἄλλοτε ἀντιπροέδρου τῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης καὶ νῦν συμβούλου ταύτης κ. Ἀντωνίου Πέππα,

ΜΑΡΙΑ ΠΕΠΠΑ

Αὕτη ὑπῆρξε μία πιστὴ καὶ ἐνάρετος σύζυγος, μία ὑπέροχη καὶ ὑποδειγματικὴ Οἰκοδέσποινα, γεμῆτη ἀγάπην καὶ καλωσύνην.

Τλήρξε πάντοτε γελαστὴ καὶ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπῃ καὶ συμπόνειαν πρὸς τοὺς συνανθρώπους τῆς. Ἐκ νεότητός τῆς ἠκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ, δημιουργήσασα Χριστιανικὴν Οἰκογένειαν, ὅταν δὲ ἤρχισεν ὁ Ἱερός ἡμῶν ἀγὼν, διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν παραδόσεων, αὕτη ἀπὸ τοὺς πρώτους εἶχε ταχθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα με ἀιτοθυσίαν καὶ θέρμην, εἰς τὸν ὁποῖον πολλὰ προσέφερεν.

Τόσον ὁ πατὴρ Στυλιανὸς ὅσον καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Διοικήσεως κ. Παν. Βασιλειάδης, κατὰ τὸν ἐπικείμενον, ἐξύμνησαν τὴν προσωπικότητα τῆς ἐκλειψῆς. Ἡ μνήμη τῆς θὰ μένῃ αἰωνία καὶ ἡ ὥρα τῆς μορφῆς ἅς μᾶς φωτίζει ὡς τηλαυγὴς κατευθυντήριος φάρος, τοῦ συνεχιζομένου ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

‘Ο Μέγας ‘Αθανάσιος

4

Πιστός τηρητής των καθηκόντων του ο νεαρός διάκονος ‘Αθανάσιος, ἐπροθυμοποιεῖτο εἰς τὰ παντὸς εἶδους ἔργα τοῦ ἀξιώματός του. Διέσχισε τὰς ἀθλιεστεράς συνοικίας τῆς ‘Αλεξανδρείας διὰ νὰ φέρῃ βοηθήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, εἰς τοὺς δεσμίους, καὶ διὰ νὰ παρηγορῇ αὐτοὺς. Ἐστήριζεν εἰς τὴν πίστιν τοὺς ἀσθενεῖς, γενόμενος τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα τοὺς πάντας σώσῃ. Οὕτω, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, κατέστη συντομώτατα ἢ πλέον ἀξιόλογος καὶ ἢ πλέον ἰσχυρὰ προσωπικότης μεταξὺ ὅλου τοῦ πατριαρχικοῦ περιβάλλοντος. Δὲν ἦτο ἐν τούτοις ὁ μόνος κληρικός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ εἶχε προσελκυσθῇ.

Μεταξὺ τῶν ἱερέων τοῦ κλήρου τῆς ‘Αλεξανδρείας εὐρέθη εἷς, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν θλιβερὰν ἀποστολὴν νὰ ἐξεγείρῃ τὸν κόσμον κατὰ τῆς ‘Εκκλησίας. Ἦτο σχεδὸν γέρον κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐφημέρευεν εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς κεντρικωτέρους ναοὺς τῆς ‘Αλεξανδρείας. Ἐφαίνετο, ὅτι ἤσκει τὸ ποιμαντορικὸν του ἔργον μετὰ θερμότητος καὶ ζήλου ἀνωτέρου παντὸς ἐγκωμίου. Τῆς ἡλικίας, μετὰ τὸν μέγαν μανδύαν του, ἐνεφανίζετο μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβάλλον, συγχρόνως δὲ ταπεινός, σοδαρός, σχεδὸν αὐστηρός, εἰς τὸ ἥδός του. Ἡ διδασκαλία του ἔδραμε τὰ πλήθη. Ἦτο πολὺ πειστικός, καὶ δεξιότατος διαλεκτικός. Κατὰ βάθος ὅμως ἦτο πνεῦμα ἐπιτόλαιον καὶ ψυχὴ ἀνήσυχος, πάσχουσα ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀσθένειαν, ἡ ὁποία καλεῖται φ ι λ ο δ ο ξ ί α. Ταιούτος ἦτο ὁ ‘Αρειος.

Μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἐπρόκειτο μετ’ ὀλίγον νὰ παλασθῇ ὁ ‘Αθανάσιος καὶ νὰ συνάψῃ τὸν μεγάλτερον δογματικὸν ἀγῶνα, ἀπὸ ὅσους ὑπῆρξαν ποτέ.

Ὁ ‘Αρειος κατήγετο ἀπὸ τὴν Λιβύην, ἐγκατεστάθη δὲ νέος εἰς τὴν ‘Αλεξάνδρειαν. Ὁ Ἱερομόνιτος Πέτρος, ὅστις ἦτο τότε Πατριάρχης ‘Αλεξανδρείας, τὸν ἐδέχθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου του, ὅπου ἐπὶ τινα χρόνον παρέμεινεν εἰρηνικός. Ἀλλ’ ὅταν ἐπίσκοπος τις Μελίτιος ὀνομαζόμενος, ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ Πατριάρχου, καὶ καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῆς τοπικῆς συνόδου ἐδημιούργησε σχίσμα εἰς τὴν ‘Εκκλησίαν τῆς ‘Αλεξανδρείας, ὁ ‘Αρειος, ὅστις, ἕως τότε ἐφαίνετο ἐνάρετος, ἀνεδείχθη ὑποκριτής, διότι ἀπορρίψας τὸ προσωπεῖον ἐκηρύχθη Μελιτιανός.

Ἀλλὰ τὸ σχίσμα τοῦ Μελιτίου δὲν ἤργησε νὰ ἀποδειχθῇ χωρὶς μέλλον τι. Ὁ ‘Αρειος κατενόησε τοῦτο ἔγκαιρος, καὶ ἀναλαβὼν τὸ προσωπεῖον, τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν ἀπέρριψεν, ὑπεκρίθη μετάνοιαν εὐληκρινῇ, ἐροῖσθαι εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πατριάρχου καὶ τὸν παρεκάλεσε μετὰ δακρύων νὰ συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα του. Ὁ ἅγιος Πέτρος ἀνῆγειρε τὸν νεαρὸν τότε κληρικὸν του, τὸν ἠλόγησε καὶ τὸν ἐδέχθη καὶ πάλιν εἰς τὴν ‘Εκκλησίαν του.

Ἀλλ’ ὅτε μετὰ χρόνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔλαβεν

αὐστηρὰ μέτρα κατὰ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μελιτίου πρὸς περιφροσύνην τοῦ ποιμνίου του, ὁ ‘Αρειος ἐτόλμησε νὰ μεμφθῇ δημοσίᾳ τὰ μέτρα ταῦτα τοῦ προϊσταμένου του, ὅτε εὐρέθη οὗτος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν ἐκδιώξῃ διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τῆς ‘Εκκλησίας του.

Τὸ ἕνατον ἔτος τοῦ διωγμοῦ τοῦ Διοκλητιανοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πέτρος ἀπεκεφαλίσθη ὁμολογῶν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν. Ὁ Ἀχιλλᾶς ὑπῆρξεν διάδοχος του. Ἀπὸ αὐτὸν ἐζήτησεν ὁ ‘Αρειος χάριν, καὶ τῇ ἀνοχῇ τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπέτυχε. Δέκα ἔτη ἀργότερον ὁ ‘Αρειος ἦτο ἱερεὺς, διεκδικῶν μάλιστα νὰ διαδεχθῇ τὸν ἀποθανόντα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀχιλλᾶν. Ἀντ’ αὐτοῦ ὁ μὸς ἐξελέγη ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀλλ’ ἡ προτίμησις αὕτη ἦνοιξεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀρείου πληγὴν, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐθεραπεύετο ποτέ. Ἡ τραυματισθεῖσα ἀλαζονεία του ἐστράφη εἰς μῖσος ἀδιάλλακτον κατὰ τοῦ ανταγωνιστοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου τὴν πτώσιν διὰ ποικίλων εὐτελῶν μέσων προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ. Πολλὰκις ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν πρὸς οἰκοδομήν, καθίστανται, ὅταν ἐκπέσωσι, ὄργανα τοῦ κακοῦ φοβερά. Ὅντως δὲ ἡ ἁγία ‘Εκκλησία τῆς ‘Αλεξανδρείας θὰ διέτρεχε τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων ἐκ τῆς διαστροφῆς τοῦ Ἀρείου, τὸ πᾶν θὰ κατέρρεεν ἴσως, ἡ Οἰκουμένη θὰ ἐσείετο, ἐὰν ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐπαγορεύει ἐπὶ τῆς ‘Εκκλησίας του, δὲν ἐνεδείκνυε τὸν Ἀθανάσιον, καὶ δὲν ἐξύψωνεν αὐτὸν εἰς στῦλον, ὁ ὁποῖος θὰ ὑπεβάσταζε τὸ σειόμενον οἰκοδόμημα τῆς ‘Εκκλησίας.

Εἰς τὴν ‘Αλεξάνδρειαν τότε ὑπῆρχον δέκα ‘Εκκλησίαι, τῶν ὁποίων προϊστάντο ἱερεῖς. Ἀλλ’ ἐπειδὴ δὲν εἶχον διατυπωθῇ ἀκόμη τότε τὰ δόγματα, εἰς τὰς διδασκαλίας τῶν ἱερέων τούτων ὑπῆρχον διαφοραὶ τινες. Ὁ ‘Αρειος διηύθυνε μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας ἐνορίας. Χάρις εἰς τὸ δέλεαρ τῆς ἐξωτερικῆς του ἀσκητικῆς ἐμφανίσεως καὶ τῆς εὐγνωστίας του, ἤρχισε νὰ σχηματίζῃ εἶδος τι γεωορισμένης ‘Εκκλησίας, ἡ ὁποία ἤρξενα καταπληκτικῶς. Οἱ ὁπαδοὶ του ἀπεκαλοῦντο Ἀρειανοί, ὡς καὶ οἱ τῶν ἄλλων ἐνοριῶν ἐλάμβανον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ προϊσταμένου ἱερέως τὴν ὀνομασίαν των. Περιεκυκλούμενος οὕτω ὁ ‘Αρειος ἀπὸ ἓν πλῆθος φανατικῶν ὁπαδῶν, ὠρθόθη μετ’ ὀλίγον ὡς ζῶσα κατὰ τῆς ‘Εκκλησίας ἀπειλή. Ὁ ἅγιος Ἀλέξανδρος τὸν ἤκουσεν ἐπανεπιλημμένως νὰ ὑποστηρίξῃ ἐπὶ παρουσίᾳ του ψευδῇ διδασκαλίαν, δι’ ἣν καὶ συνεταράχθη, ὅταν εἶδε τοὺς Ἀρειανούς νὰ πληθύνονται. Ἀλλ’ ἐπειδὴ ἦτο φύσεως ἐπεικοῦς ὑπέμεινε. Ἀλλ’ ὁ νεαρός διάκονος τοῦ Ἀθανασίου, διαγνώσας τὸν ἐκ τοῦ Ἀρείου μέγαν διὰ τὴν ‘Εκκλησίαν κίνδυνον, προέτρεψε τὸν προϊστάμενόν του Πατριάρχην εἰς στάσιν αὐστηροτέραν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ τεθῇ τέρας μίαν ὥραν ταχύτερον, εἰς τὴν ὑπόβλησιν αὐτὴν καὶ ἐπικίνδυνον κατὰστασιν.

Κατόπιν τούτου, συνεκάλεσεν ἡμέραν τινά, ὁ γηραιὸς Ἀρχιεπίσκοπος τοὺς ἱερεῖς τοῦ πρὸς τοὺς ὁποίους

Ἡ ἐν Γενεῇ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ

Γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι κατὰ τὴν (9—15) Ἰουνίου ἐ. ἔ. συνήλθεν ἐν Γενεῇ Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἐξέτασιν ὠρισμένων θεμάτων καὶ δὴ τοῦ σπουδαιοτάτου ἐξ αὐτῶν, τοῦ θέματος τῆς συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελέσῃ τὴν συνέχειαν τοῦ ἀρχαίου θεσμοῦ τῶν ἑπτὰ ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισεν, ὅπως μὴ προηγηθῇ τῆς Μεγάλης Συνόδου Προσύνodos, καθότι τοιοῦτον θεσμὸν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐγνώρισεν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ ὅπως συστηματικῶς προπαρασκευασθῶσι τὰ κατ' αὐτήν.

ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Σεβ. Μητροπολίτου Μελίτωνος ἐτονίσθη ὁ θεολογικὸς διάλογος καὶ ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης.

Ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης καταπλῆξεν λέξεις κενῆς, καθότι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία διὰ τῆς δράσεως τῆς ὑποῦλου ὁργανώσεως τῆς Οὐνίας ἐξασκεῖ φοβερώτατον προσηλυτισμόν, ἰδίως εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ παρὰ τὰς ἐπανελημμένας παρακλήσεις πρὸς τὸν Ρωμαῖον Ποντίφικα, ὅπως ἀποσύρῃ τὰ τάγματα τῶν Οὐνιτῶν, σιγᾷ καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Βατικανεῖου Συνόδου τροφοδοτεῖ καὶ συντηρεῖ τὴν Οὐνίαν.

Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπὸν νὰ δώσουν ἐμπιστοσύνην καὶ νὰ ἀρχίσουν ἕναν καρποφόρον θεολογικὸν διάλογον οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ δὴ οἱ Ἕλληνες, ὅταν ἡ δράσις τῶν Οὐνιτῶν δὲν ἀνεστάλη;

Ὁ τρόπος καὶ ὁ σκοπὸς τῆς συγκλήσεως τῶν Ὁρθόδοξων Ἐπιτροπῶν ὅσον καὶ τῆς Μεγάλης Συνόδου μᾶς ἐμβάλλει εἰς φόβον.

Οἱ συγκαλοῦντες τὰς Ἐπιτροπὰς καὶ τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ μεγάλη Σύνοδος δὲν διακατέχονται ὑπὸ θερμοῦ ζήλου πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν παραδοσιν αὐτῆς, ὅπως αἱ προηγούμεναι ἑπτὰ ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Δὲν θὰ συνέλθουν νὰ καταδικάσουν μίαν νεοφανή

ὁμίλησε περὶ τοῦ δόγματος τῆς Ἀγίας Τριάδος, στηρίζων τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν τοῦ διὰ πολλῶν ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς χωρίων. Ὅταν ἐτελείωσεν, ἠγέρθη ὁ Ἀρειὸς καὶ μετὰ ψυχραῖμον εὐχερείας διεκνήουξε τὴν πίστιν του, καθ' ἣν ἠρνεῖτο τὴν Θεότητα τοῦ σαρκωθέντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὑποστηρίζων τὰς αἱρετικὰς δοξασίας του διὰ κοινῶν ἀνθρωπίνων συλλογισμῶν. Ὑπεστήριξεν, ὅτι ὁ συνάναρχος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι Λόγος, εἶναι κτίσμα, δημιουργηθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν χρόνῳ.

Ἡ πολύπλοκος διδασκαλία τοῦ Ἀρειοῦ, ἡ ὁποία ἐκ πρώτης ὁρῆως διὰ τὸν ἐπιπολαῖον κρίνοντα φαίνεται καὶ πῶς προσαρμοζομένη πρὸς τὸ ἀνθρώπινον λογικόν, κατ' οὐσίαν εἶναι μία πλοκὴ ἀσυνεπειῶν καὶ ἀντιφάσεων. Ἀπὸ ὅλας τὰς διδασκαλίας τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων, ἀλλὰ καὶ τῶν «Γνωστικῶν» ἀπετέλεσεν ἕν κρᾶμα ὁ Ἀρειὸς, τὸ ὁποῖον παρουσίασεν εἰς τὸν κόσμον ὡς τὴν ἀποκεκαλιμμένην ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἀλήθειαν.

(Ἀκολουθεῖ)

αἵρεσιν, ἀλλὰ νὰ ἐρμηνεύσουν καὶ τροποποιήσουν ἀναλλοιώτους νόμους ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς οἰκονομίας. Μέλλει νὰ συνέλθῃ ἡ Μεγάλῃ Σύνοδος διὰ νὰ ἐνώσῃ Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, νὰ φέρῃ τὴν οἰκουμενικότητα.

Εὐρον τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν σήμερον, ὅπου τὰ Πατριαρχεῖα μας εὐρίσκονται ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους καὶ εἶναι ἐξησθενημένα, τὰ δὲ Σλαυικὰ Πατριαρχεῖα εἶναι ὑποτελῆ εἰς τὸν βαρὺν κομμουνιστικὸν κλοιὸν μὴ δυνάμενα νὰ ἐκφράσουν ἐλευθέρως τὴν γνώμην των. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπείγονται διὰ τὴν Μεγάλῃν Σύνοδον. Τί νὰ λύσουν; νὰ φέρουν τὸν νεωτερισμόν, νὰ ποιήσουν τὴν ἐνωσιν μὲ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ὑφισταμένων τῶν δογματικῶν διαφορῶν χάριν τῆς ἀγάπης ἢ μᾶλλον τῆς νοσηρᾶς ἀγάπης.

Ὁ Πατριάρχης Ἀθηνᾶς συμπροσευχηθεὶς καὶ συγχοροστατήσας ἐπανελημμένως μὲ τὸν αἱρετικὸν Πάπα ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν παρὰ τὸν ΜΕ Ἀποστολικὸν Κανόνα νὰ ἐνεργήσῃ ὡς Κληρικός. Τὸ αὐτὸ ἐποίησε καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος, συμπροσευχάς, τελετὰς καὶ ἐπιμνημόσυνον δέσιν ἐπὶ τοῦ ἀποθανόντος Καρδινάλιου Σπέλμαν διακηρύξας, ὅτι ἔχομεν χρεῖαν ἐνὸς νέου χριστιανισμοῦ. Ὡς τῆς ἀθλιότητος!

Χρεῖαν ἔχομεν πίστεως ὀρθῆς καὶ βιώματος καθὼς λέγει ὁ Κύριος, ἵνα διὰ τῆς στενῆς καὶ θεβλιμένης ὁδοῦ ἵκωμεν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καθότι «οἱ καιροὶ οὐ μενετοὶ» καὶ «ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιάσται ἀρπάξουσιν αὐτήν».

Ἐχομεν χρεῖαν ἔργων ἀγαθῶν καὶ θεαρέστων καὶ ζεούσης πίστεως καὶ ὅχι Μεγάλων Συνόδων.

Βλέπομεν τὰς μικρὰς διορθόδοξους Ἐπιτροπὰς καὶ ἐκ τούτου κρίνομεν καὶ περὶ τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν διορθόδοξων Ἐπιτροπῶν καὶ τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Μεγάλῃς Συνόδου, ἡμεῖς βλέπομεν Προκαθημένους, οἷος ὁ Ἀθηνᾶς καὶ ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος νὰ αἶρουν τὸ ἀνάθεμα, νὰ κηρύττουν ὑπὲρ τῆς Οἰκουμενικότητος, περὶ τῆς ἀνάγκης νέου χριστιανισμοῦ, νὰ συμπροσεύχονται κλπ., ἅτινα συνιστοῦν καταδικαστέα ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὀλισθήματα.

Πῶς παραθεωροῦνται τόσοι Ἱεροὶ Κανόνες;

Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἀφ' ὅτου ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴν προσθέτει συνεχῶς πλάνας καὶ ὀλισθήματα δογματικά.

Ὅθεν, ἐπιβάλλεται πολὺ προσοχὴ καὶ συντηρητικότης ὡς πρὸς τὰ Συνέδρια καὶ τὴν μέλλουσαν Σύνοδον.

Ἀς ἀφήσουν τὰ φληναφήματα δῆθεν τῆς ἀγάπης, καθότι, ὡς πολὺ ὀρθῶς σημειώνει τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Σωτήρ» 24 Ἰουλίου ἐ. ἔ. «ἡ ἀγάπη χωρὶς πίστιν εἶναι κίβδηλος».

Ἀς μὴ ἀπατάται κανεὶς. Ἡ ἀγάπη τότε μόνον εἶναι ἀληθινὴ ἀγάπη, ὅταν εἶναι συνδυασμένη μὲ τὴν ἀληθινὴν πίστιν.

Ὅταν ἡ πίστις δὲν εἶναι ὀρθή, τότε οὐδὲ ἡ ἀγάπη εἶναι γνησία.

Ἐὰν οἱ ἐκτὸς τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως εὐρισκόμενοι ἐγκαταλείψουν τὰς πλάνας των καὶ προσέλθουν εὐλικρινῶς

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

εις την Ὁρθόδοξον Πίστιν, τότε καὶ ἡ ἀγάπη των θὰ ἀποβῇ ὄντως ἀδελφικὴ ἐν Χριστῷ ἀγάπη καὶ δὲν θὰ εἶναι ἐπικάλυμμα τῶν ὑποκρυπτομένων σκοπῶν τῆς ἀρπαγῆς τῶν προβάτων ἀπὸ τὴν μάνδραν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπὶ λέξει γράφει ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Παν. Τρεμπέλας: «Ὁ κηρύξας τὴν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης Κύριος, τὴν Ἐκκλησίαν Του ἠθέλησεν τεθεμελιωμένην ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας τοῦ Πέτρου, ἀπρόσβλητον ἀπὸ οἱανδήποτε πλάνην, βεβαιώσας ὅτι «πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν Αὐτῆς», Αὐτὸς δέ, ὅστις ἠξίωσεν ἀπὸ τούτων μαθητὰς Του νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους, ὅταν ἐσκανδαλίσθησαν πολλοὶ καὶ ἐγκατέλιπον Αὐτὸν ἐπὶ τῇ περὶ Εὐχαριστίας διδασκαλίᾳ Του, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς Του: «μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» (Παν. Ν. Τρεμπέλας, θεωρίαι ἀπαράδεκτοι περὶ τὴν Unam Sanctam σελ. 5 — 6).

Ἀγάπη λοιπόν, ναί. Ἀλλὰ ἀγάπη μετὰ πίστεως ὀρθῆς, ἀγάπη μετὰ πίστεως Ὁρθοδόξου (Σωτήρ, 24, Ἰουλίου 1968).

Ο ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Πολλοὶ ἀπὸ αἱ πληροφορίες μεταφέρουν τὴν ἀνησυχίαν ἱκανῆς μερίδος τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ διαθρυλουμένου «διαλόγου τῆς ἀγάπης» καὶ τοῦ Θεολογικοῦ τοιοῦτου μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Ἰσως ἄστοχοι τινὲς ἐνέργειαι, ἴσως καὶ ὑπέρμετρος αἰσιοδοξία τινῶν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν νὰ ἔχη δώσει ἀφορμὴν πρὸς δημιουργίαν τῶν ἀνησυχιῶν αὐτῶν. Πάντως τὸ ἐκδηλούμενον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν Πίστεως ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἔρχεται νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν περισπούδαστον ἐκείνην διακοίνωσιν πρὸς τὸν Πάπαν Πίον τὸν Θ' ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τοῦ 1848, καθ' ἣν «Ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδόξιας, τοῦτ' ἔστι, ὁ λαὸς αὐτὸς ἔστι». Ἡ διακήρυξις αὕτη, ἀνταποκρινόμενη πλήρως εἰς τὴν πραγματικότητά καὶ ἐπιμαρτυρούμενη ὑπὸ τῆς διςχιλιετοῦς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ καὶ εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν βεβαίαν ἐλπίδα καὶ ἀσφαλὲς ἐχέγγυον ὅτι, ἐφόσον ἡ συνείδησις τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος δὲν ἀνέχεται τὴν καθ' οἵονδήποτε τρόπον ἀπορρόφησιν καὶ ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδόξιας ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ, ὅσοιδήποτε «διαλόγοι» ἀγάπης ἢ θεολογικοὶ καὶ ἂν γίνων, δὲν πρόκειται νὰ ἔχουν οὐδὲν ἀποτελεσμα εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξιας.

(«Ὁ Σωτήρ» 24.7.68)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρόεδρον Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Παπαδόπουλον
Ἀντιπρόεδρον κ. Στυλ. Παττακὸν
Ὑπουργὸν Συντονισμοῦ κ. Νικ. Μακαρέζον
Ἐνταῦθα

Ἐν ἀφάτῳ χαρᾷ καὶ ἀγαλλιᾶσαι δι' ἐκπληκτικὴν ὑπερψήφισιν τοῦ νέου Συντάγματος θερμότατα συγχαίρομεν ὑμᾶς τοὺς οἰκοδόμους τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Προχωρεῖτε ἀκάθεκτοι πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑψηλῶν σκοπῶν, Ἐπαναστάσεως. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ἰδιαιτέρως ἡμεῖς εἴμεθα πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν σας.

Ἀποδώσατε δίκαιον εἰς πάντας τοὺς ἀδικουμένους, ἵνα ὁ Θεὸς προστατεύῃ καὶ κατευθύνῃ ὑμᾶς πάντοτε.

Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ΑἴΣΕΝΤΙΟΣ

Ἐξοχώτατον Κύριον
Γεώργιον Παπαδόπουλον
Πρόεδρον Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως

Ἀθῆνας

Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Θεσσαλονίκης (Κανὼν 11) ἐμνηνεύουσα αἰσθήματα ἀπάντων μελῶν ταύτης καὶ μελῶν παραρτημάτων αὐτῆς, καταδικάζει μετὰ βδελυγμίας καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἐγκληματικὴν ἐνέργειαν ἐνόχων καὶ εὐχεται εἰς τὸν Παντοδύναμον ὅπως πάντοτε Σᾶς διαφυλάττῃ καὶ Σᾶς χαρίξῃ ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν ἐπ' ἀγαθῷ φιλάτης πατρίδος.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Π. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ Α. ΚΟΝΤΟΠΟΤΛΟΣ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὴν 13 Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιῶν Ἡρακλείου Ἀττικῆς ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αἰξεντίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Ἀρχιεπισκόπων

- 1) Σάββα Δαμηλάτου
- 2) Παΐσιου Φινιοκαλλιωτάκη καὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Νικολάου Καλοσκάμη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀπαντεῖς οἱ Κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος παρακαλοῦνται ὅπως προσέλθωσιν τὴν 11)24 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥριν 3 μ. μ. εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον Τσακοῦ ὁδ. Αἰτωλίας 50.

Λεωφορεῖξ Τσακοῦ ἢ Προφ. Ἡλιοῦ ἀπὸ Ἀκαδημίας. Στάσεις 2.
Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου.